

Sam ni vedel, kdo ga je bil poklical, kdo mu je kazal pot: župnik je premeril sobo kakor v sanjah, premeril je drugo in tretjo in je prišel v tesno izbo, do vrha napolnjeno z debelimi, zaprašenimi knjigami. Odgrnil je malo okence in odprl se mu je razgled naravnost na pokopališče.

Tam je že sijal mesec, velik in bel, svetili so se križi, čudovito jasno se je svetila mrtvaščnica. Ob malem, omreženem okencu mrtvaščnice se je prikazal tedaj obraz; natanko je razložil župnik votline oči in ust.

Cuden, mrzel mir mu je legel na srce; vrnil se je v sobo, kjer je gorela luč, ogrnil si je sukno in si je privihal ovratnik, da bi se ne prehladil. Nato se je napotil; in kakor je bil miren, so se mu noge tresle in so mu včasih zašklepetali zobje.

(Dalje prih.)

Prorokovanje.

(Poljski motiv.)

»Lepo deklè, ljubo deklè,
ah, zakaj me ti ne ljubiš?
Vranec v zlato podkovan mi
z biseri je ves okrášen
in srce mi bije v prsih
vredno biserov in zláta!«
Pa mu deva odgovarja:
»Ah, kako bi te ljubila?
Ti odhajaš v boj krvavi!
Turek konju zlato vzame,
bisere in vse dragulje,
dal verižico bo zlato
svoji sladki devojčici . . .
Tebe pa prebode z mečem,
tvojo glavo poteptajo
turški konji tam na plani —
in razkljujejo srce ti
tam na polju črni vrani . . .«

M. P. Nataša.